

لنډه کيسه

Ketabton.com

ليکوال : افتخارالله افتخار

« بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ »

د ڪتاب پيژنده

نوم رنڊي / لنڊه كيسه

ليکوال افتخارالله افتخار

ايڊيٽ ا.ر افتخار

ڪمپوز ا.ر افتخار

پښتني ڊيزاين ا.ر افتخار

تاريخ ۱۴۰۲ / ۰۴ / ۵

ڇپيل https://t.me/Aftekharullah_Aftekhar

فيسبوڪ Aftekharullah Aftekhar

واٽساف 00989908400450

په خپل نوم د خپرولو حق هيڻوڪ نه لري. حقوق له ليکوال سره خوندي دي

زما نشري شوي کيسي

۱ سپيڙلي بنهه / لنڊه كيسه

۲ ماته منظوره ده / لنڊه كيسه

۳ د بنهي خور سره / لنڊه كيسه

۴ رنڊي / همدا اثر

هيره دي نه وي چي دا ٽولي کيسي د Aftekharullah Aftekhar په
ٽلگرام کي موندلي شئي، بلڪل پري.

دالۍ

(هاغو ژونديو ته چې د محبت په نوم وژل شوي
او اوس هم د ميني ترانې په لور غږ وايي)

خپلي خبري

که په دې طمعه ناست يې چې يو وخت به هر څه بڼه شي نو همدا اوس پاڅه، ځکه که هر څه خپله سميدای شوی نو حرکت د څه لپاره دی؟ موخه مې دا ده چې تر کومه به پلار، ورونه د لور او خور حقونه د فرش لاندې کړي؟ پښتونو! که مينه کول درته د جونو جرم ښکاري؟ دا هم جرم دی. نه ورته غوږ ږدی او نه يې اوری. همدارنگه د پښتو په بالښت ډډه ووهه او د اسلام کتاب مطالعه کړه. چاته چې رب تعالی د خوښي اختيار ورکړي نو دې کې به ډير حکمتونه وي. بس کړه، له دې بې حایه پښتو او غیرت نه تیر شه چې سبا پکې لور او خور څخه رنډی جوړېږي. په دې زه او ته ملامت یو. راځئ چې له خور او لور نه د هغې د رشتې خوښه انتخاب واورو. دا دې گاونډی نه، ستا لور او خور ده. په ډاډه زړه ورسره وغږیږه او وایې وره چې راتلونکې کې نه ته پښیمانه شي او نه لور او خور.

دا کیسه به تاسې ته خپله وغږیږي چې حقیقت څه دی او څه څه گټې لري. ډاډه یم چې ما به د نوم انتخاب کې زیاتې نه وي کړی، که مې ټولنه کې دا کیسه نه پیدا کیدې نو ما به داسې قلم نه روانوله. منم چې د رنډیو واقعي کمې دي خو که پام وکو له څاڅکي څاڅکي باران جوړیږي. راځئ چې د دې باران لپاره د امن چتر په سر ودر و لکه څنگه چې زوی انتخاب ورو منو، داسې که د لور او د خور نه منو، باید وایې ورو او پریکړې ته یې احترام ولرو. ژوند دلته بیا نه راگرځي. هر کس باید خپله مینه خپل حق ترلاسه کړي.

خبري نه اوږدووم خو که کیسه کې کومه تیروتنه شوي وه، د یو کوچني ورور په حیث راته بښنه او په گوته کړئ. زه ستاسې نظریو ته احترام لرم.

دا تاسې او دا رنډی لنډه کیسه...

ستاسې

افتخار الله افتخار

پيل

د شهادت په گوته يې پياله د کونډې په زريعه تاووله يو دم يې په ورغوي د پيالي
ساه بنده کړه.

عصمت ته يې مخ کړ.

-زه يو نظر لرم!

عصمت له غرپ ورسته پياله لاس کې ونيوله د اوريدو لپاره يې وريځې تندې ته
وځوځولي

جواد خبرې پيل کړې پيالي ساه واخيسته

-گوره اول مې واوړه بيا ورسته را غبريزه زه وايم د اسد د پام بدلولو لپاره هغه
بايد رندې ته بوځو کيدای شي له مينې يې زړه تور شي او نور به داسې سربداله
نه گرځي. يار! وخت ډير وشو دا دې کال ته نږدې ده چې مينه يې واده شوي او
هغه ورځ تر بلې خرابيزي کوم څه نه و چې مونږ د اسد لپاره ونه کړل وگوره
اته نهه مياشتې کيږي چې د بناړ هر پارک، کوڅه پرې گورو خو تاثير يې پرې
ونه کړ اوس ته ووايه؟

عصمت لنډ ځواب ورکړ.

-ډېر چټي فکر دې کړی!

بيا يې پاتې پياله خولي ته پورته کړه له غرپ ورسته يې په اشاره ورته وويل چې
ځانله پياله ډکه کړه

جواد بیا د پیالی خوله بنده کړه شیبه ورسته یې له خپلې مخې یو څنگ ته وخوروله.

- همدا ځای دې نښه وي ما په نن زمانه کې داسې مین نه دي لیدلي او که په اسد څه وشو بیا ته له مانه خفه نشي هو...

عصمت را نیغ شو خو خبرو کې جدي ښکاریده.

- یار ته څه په گډو وډو سر یې. ولې اسد یواځې ستا ملگری دی؟ او بیا ته ملا ته د شرابو ست کوي هغه د عاشقې تر څنگ یو ایمانداره ځوان دی که زه یې ومنم هغه یې نه مني. پوهیږم چې د هغې جدایي زپوولی خو څه وکړو مونږ ټولې هڅې وکړي آن وگوره ښار ته مو راوست دلته مې خپله حجره کې دیره کړ شپه او ورځ یې د پام بدلولو په هڅه کې یو اوس هم زه ملامت یم!؟

- چغې مه وهه زه درته همدا خبره کوم زنا داسې عمل دي چې د انسان له بدن نه د مینې ټوله نشه اوباسي. زه وایم چې دا مینه یې له دماغو والوزي او مونږ ته پخوانی اسد په لاس راشي.

- خو یار دا ستره گناه ده که دا کار هغه وکړي گناه کې مونږ هم ورسره شریکان یو.

جواد پوی شو چې دا یې راسره مني.

- په مینه کې ټینگار زمونږ ځواک نه بلکې مونږ کمزوري ښایي. اسد کمزوری شوی اوس به مو هره خبره مني.

خالي پیاله یې تر پتنوسه نږدې کړه ډډ بالښت ته عصمت تکیه شو.

- وبه گورو نن شپه یې سر درد کاوه ځکه مې حجره کې ځانله پرینود مونږ خو ټوله شپه په موبایل مصروف مخلوق یو کله یو سره غږیږو کله بل سره ځکه ستا خواته راغلم.

له یو څه بحث ورسته دواړو په موبایل کې سترگې ښخي کړې.

شپې ورځې ته ښه راغلاست وویل او خپله په مخه لاړه...

د سهار شین چای څکلو ورسته په بیگانی موضوع سره بیا وغږیدل جواد ورته وویل:

ما بیګا شرف ته مسج کړی و. نمبر یې رالیږلی اوس به ورته زنگ ووهم. دوهم زنگ جواب شو، له سلام کلام ورسته خبرې ته راغلل.

- خو کسه یاست؟

- اغه مونږ خو درې کسه یو خو کار یو کوي.

- ماته څه مشکل نشته. نوی شی دی، خوشحاله به مو کړي.

- بڼه، بڼه ادرس راکړئ؟

- ادرس اسانه دی خو د یو پروگرام څلور زره اخلم خبر بڼه وي چې بیا دلته شور نه منم.

- اغه سمه ده مشکل نه لرو.

- هه ادرس واخله د...

- سمه ده بیا درته زنگ کو.

اړیکه یې پرې کړه خو عصمت خندا ونيو جواد هم ورسره ملګرتیا وکړه بڼه شیبه یې پرې گپ جوړ کړ، ورسته روان شول.

لس دقیقې بعد اسد ته ورسیدل. د عصمت کوچني ورور د چایو لوبڼي ټولول. شیبه ورسته له حجرې ووت. له بڼه راغلاست ورسته دواړه د اسد خواته کیناستل اسد په خپلو ورینمنو وینتو کې گوتې پورته تیرې کړې، غټې سترګې چې لاندې حلقي یې سرې معلومیدې. دوی دواړو ته یې په خورن نظر وکتل بڼکلی مخ یې مسکا معاصره کړ په کرار وغږید:

څنگه یاست زما محافظانو بیا می کوم خوا وړې که څنگه او پوهیږئ بیګاه خوب کې هغه د خدای په قدرت جوړه شوی نیی...

جواد یې خبره غوڅه کړه پوهیده چې دا بیا د سیلاب او د هغې کیسه کوي.

- اسده گوره مونږ نن تا داسې ځای له بوځو چې تا یې تر اوسه فکر هم نه دی کړی!

اسد له خندا سره نیم وخځیده.

- لکه چې زندان له می بیا یئ ها؟

دری واپرو وخنډل، عصمت دیوال ته ډډه شو.

- نه یاره له دې هم بدتر دی خو ستا لپاره بڼه دی زمونږ په فکر!

- یارانو ما د ژوند خوږو سره خدای په امانی کړې اوس زه له دوزخه هم نه
پیریم!

جواد پوه شو چې دا اوس زمونږ د یاری په نشه کې غږیزې خو باید خلاصه
ورته ووايم عصمت ته یې اشاره وکړه او د نه کولو خبره یې د ژبې سر ته
راوسته او کرار یې پوکی ورکړ.

- اسده دا ځل مونږ تا د یوې رنډۍ خواته بیایو!

همدومره یې وویل خو د مخ رنگ یې وتښتید، نور د ویلو ځواک یې نه درلود.

هغه د لاس گوتمي سره مشغول و، پرته له دې چې په قهر شي او یا ورته
وگوري په ارام یې لنډه جمله بیان کړه.

- مینه باید نیکمرغي راولي نه ناروغي.

جواد ته خو دې خبرې مرگ ورکه خو عصمت ځان رانیغ کړ.

- منم چې دا لار غلطه ده خو ستا د ویاړ لپاره وایو ته باید خوشحاله اووسی.

اسد له گوتمي سره لوبې کول پریښود، بره یې ورته وکتل.

- د ویاړ ورځ که یوه ورځ وي خو د بې نومی له سلو کالو ژونده غوره ده، ته
چې څه ته د ویاړ په نظر گوري هغه ویاړ نه دی. وروره بد نامي او بد نومي ده
هم دلته او هم هلته. د شهادت گوته یې پورته ونيوه.

دا چې جواد یې د راضي کولو ژمنه کړې وه، ځان کې یې بیا قوت راپیدا کړ خو
بل ډول وغږید سره د غوسې.

- اسده! که راسره لار نشوي، قسم دی چې ټول عمر دې ونه بینم او نه به درسره
وخاندم ما هم مړ وبوله.

اسد په لومړي ځل دومره لویه خبره واوریده. د دوی په یارانې کې تر اوسه داسې
نه و شوي چې یو بل دې په معمولي خبره خفه کړي. دا نو ورته گرانه تمامیده

حُکله چې کتل یې دوی ماسره څومره خفه دې اوس دا ناروا هم زما لپاره کوي زه د خپلې مینې گناهکار یم.

- سمه ده شور مه جوړوه! حُم در سره.

دواړو ترې غیر په یوه خندا تاؤ کړه.

درې واړو په حُان گوتې ووهلې خو اسد دومره خیال د حُان ونه که شیبه ورسته د جواد په موټر کې راغلی بیرته سپاره شو او د رنډی مالک ته یې زنگ ووهه چې زموږ تر تگ او راتگ پورې باید هیڅوک نه وي، مونږ در روان یو. دا چې د رنډی مالک د پیسو اوریدلي وو، په خلاصه سینه یې ورته بڼه وکړه.

نن چې په اسد کوم قیامت راتلونکی دی، هیڅوک نه پوهیدل. د ښار گڼه گڼه مځ په زیاتیدو وه، خاموشي د ښځو لاندې کیده.

موټر په سرای کې ودرید. درې واړو حُانونه عجیب احساسول، لویه وجه دا وه چې دا قدم ورته لومړی و.

د ادرس سره سم مخته تللي و، د ښار لږې څنډې ته خام او پښو کورونو کوڅه کې یې د یو کور ور ته څو ضربې ورکړې، ور زر خلاص شو. مخکې له بڼه راغلاسته یې په کور ننویستل، د رنډی مالک له وره کوڅه کې سر ښکته پورته تاو کړ، زر شاته شو، دروازه یې بنده کړه او همدلته لنډې کوتې ته یې دننه کړل. دا کور ډیر پراخه نه و خو دوه کوتې یې عمومي دروازي ته مخامخ لږې څنګ ته پرته وې او دا یوه د دروازي سره بیخي جوخته تقریباً تر منځ یې اووه متره صاف دالان یې لره. کوټه کې درې کسه خاموش او یو غږیده خبرې یې دوی ته ډیرې عجیبې او نوې ښکاریدې. اسد سر تپت اچولی و، جواد وویل:

مونږ ته یې څه چې پیغله او دې کار سره نوی ده زموږ دا یو ملګری لږ د زړه بیمار دی بس دا مو راوستی سړیه باقی مونږ دوه دا کار نه کوو هو د رنډی مالک د لاس په خوځولو قناعت ښوونکی و غږیده.

- تاسې له حُانه لیوني مه جوړوئ داسې جینې په ټول ښار کې نه پیدا کیږي یو خوا ښایسته او بل خوا ډیره نرمه ده زه خو وایم په وار وار ورځئ سبا به ارمان کوئ خو بیا داسې شی نه میلاویري...

عصمت یې خبرې ونيولې.

- گوره مونږ وایو چې یو کس دی بس یو دی. ته اوس د پیسو لپاره راته د غر نه غوښه مه جوړوه!

- سمه ده خو تاسې په باغ تیریرئ او منې نه خورئ. بیا داسې وکړئ زه د یو پروگرام څلور زره اخلم. پیسې راکوه او ملگری مو ورلیږئ هغه ستاسې شی آماده دی.

جواد زر جیب ته لاس کړ، له بتوی یې غټ لوتونه جلا او سړي ته یې لاس کې کینودل.

سړی مسکی شو، نوي لوتونه یې له نظره تیر کړل، اسد ته یې وویل:

-ورځه ځوانه او د ځوانی مستي دي وباسه!

اسد ملگرو ته وکتل.

هغوی د سترگو په اشاره ورته وویل چې ورځه!

د رنډی مالک کړکی ته مخ کړ:

-هه هاغه مخامخ کوټه ده ورځه ورځه بنه ډاډه.

اسد ورته بد بد وکتل، ملگرو یې دیکه کړه:

-ورځه کنه ځله ناست یې!

له کړې ژمنې په شا کیدلی نشو مات مات پورته شو د کوټې له وره په وتو و چې عصمت د رنډی مالک ته وویل:

که هر څومره وخت یې نیوه مزاهمت به ورته نه کوی زه د هر ساعت دوه زره درکوم.

هغې ورته په سینه غبرگ لاسونه کینودل.

اسد له کوټې بهر څو نا زړه کرار کرار قدمونه واخیستل مخامخ کړکی نه پرې د ولارې پیغلې نظر ولږید د بدن وینه یې گرمه شوه د زړه زربان یې ان په خپله اوریدل د سترگو اوبنکو یې ځان لویدو ته آماده کړ. یو قدم شاته لاړه غبرگ لاسونه یې خولې ته یوړل او کلکه یې بنده کړه پوهیدله چې چیغې مې تر اووم اسمانه رسي غابنونه لکه ماشوم چې یخ ووهي داسې کړسیدل په زړه یې څه

بوج شو غوښتل يې را بهر يې کړي په اوبنکو لامده لاسونه يې له خولي جلا کړل په بنده بنده ژبه گويا شوه:

خدايه مينه مينه په داسې خای کې وينم
چې کتل يې راته ډير ښکاري بې خونده

را روان کس نه هماغلته ساه واخله
يا خو ما کړه له دې ژوند نه بې ژونده

اسد د انگر منځ ته راوړسيد، جينی يو دم منډه کړه، کړکی پرده خوره شوه، ور يې بند کړ، شاته راغله، پرده يې ونيوه، له کړکی يې بيا بهر وکتل. اسد را نږدې کيدو کې و، د الماری تر څنگ په سينگار ميز پروت د ميوو رقاب تر څنگ يې چاقو ته پام شو. تيزه تاوه شوه چاقو يې را پورته کړ څوکه يې اسمان په طرف سترگو ته يې نيغ ونيو اسد دروازي ته ودرید خو زړه يې نه کيده چې دروازه ووهي!

د جينی خبرې قاتلانه شوې، اوبنکې يې په ورغوي پاکې کړې، لاس يې د تشي نه په لاندې برخه رابنکه، چاقو ته مخاطب شوه:

په ياد ولره که اسد زما غوښتونکی شو نو ته ځان کې د حضرت ابراهيم د چرې خوی پيدا نه کړې بايد چټک کار وکړې، يو به ختمن له منځه وړي.
له دی سره دروازي يوه کراره ضربه وخوړه.

د جينی د سترگو گاتي د دروازي طرف ته تاؤ شول بيرته يې لاندې رقابې ته کږې کړې. لاسونه يې ښکته شو. د مالگې له کوتې يې سر جلا، بيا يې ټول پيالاه کې خالي کړ. پيالاه دوه گوتې مالگې ونيوه، له جيک نه يې پکې اوبه واچولې. دا ځل پيالاه پوره ډکه شوه.

دروازه کرار وټکيده، جينی شاته وکتل بيا يې اوتر پيالاه کې چاقو ښخ کړ، حرکت يې ورکه. اوبه او مالگه يې سره يو کړه، پيالاه يې خولي ته پورته کړه، بې له دمې يې پيالاه خوله کې خالي کړه. سخته وټوخیده خو په خوله يې لاس کيښود چې

غږ بهر ونه وځي. د سينگار ميز هنداري كې يې ځانته وکتل پوښتنه يې ورڅخه وکړه:

-بايد غږ كې مې تغير راشي !

رښتيا هم غږ ډډ شوی وو لکه ستونی يې چې پاره پاره کړی وي.

زړه كې خوبه شوه خو ظاهرًا نه معلومیده. سمدستي يې له خپل څادره کلک تمبوزک وواهه، چاقو يې انتخاب ځای كې كینود، اوښکې يې پاكي كړې، مخ يې دروازي طرف ته كړ لکه دوزخ ته چې روانه وي. دومره نا زړه دروازي ته نږدې شوه، کونډه يې لاندې کش کړه، ور خلاص شو، بیرته په شا لاړه. دیوال سره پروت چپرکت ته په فاصله كې مخامخ ودریده، زړه يې زیات درزیده، لاس يې پرې كینود.

د دروازي اوار کرسار شو. اسد بوټونه وښکل، کوتې ته داخل ننوت خو بره يې نه کتل. جینې له موقعي گټه واخيسته تیزه لاړه د ور کونډه يې بیرته بره ور ورسنه، راتاو شوه خپل ځای كې ودریده. اسد ډیر شرم محسوساوه. همدلته ودرید.

له خولې يې کوم حرف نه واته جینې ورته د ناستې اشاره وکړه تاؤ شو چپرکت كې کیناست نظر يې فرش كې وښلو خبرې يې پیل كړې:

هیله ده تاسې خفه نشئ. زه ملگرو دلته په زور او مجبوری راوستی یم. زما د کار سره هیڅ زړه نه لږي او نه تاسې ته گوتې در وړم. تاسې ارامه اوسئ.

جینې ارامه ساه واخيسته خو د اسد غږ پسي لیونی وه ډیر خور پرې لږیده. په سترگو كې ډنډ اوښکې يې بیا د څادر په څوکه پاكي كړې. غوښتل يې چې ورمنډه كړي او کلک يې غږ كې ونیسي خو داسې يې نشو کولای. اسد د پخوا غونډې تازه نه ښکاریده ډیر بدلون يې کړی.

جینې رقابې له پام شو، ور لنډه شوه، را اوچت يې کړ. د اسد څنگ ته يې په چپرکت كینود. په پره پره غږ يې وویل:

-دا واخله وخوره!

اسد منو او مالتو ته وکتل سر يې وخوځاوه:

-نه یې خورم مننه.

د جینی له خولي ناخاپه ووتل:

-او هو ستا خو مني خوبښيري کنه څنگه یې نه خوري؟

اسد جتکه وخوره، جینی په کړې خبره پښیمانه شوه. بیا یې اوږده کړه:

-مطلب می نن سبا ځوانان مني ډېري خوبښوي.

-هو ما هم خوبښولي خو اوس می عادتونه بدل کړي.

جینی په فرش گونډې ووهلي په خپلو پوندو ورته مخامخ کیناسته.

-ولي دي عادتونه بدل کړي؟ ته ځوان یې پس له ماتې باید بیا ځان جوړ کړي د پخوا په شان.

-ستا خبره سمه ده خو زړه چې مات شي د پخوا په شان نه جوړیږي.

جینی ځان ناخبره واچو.

-تاسې په مینه کې ناکام شوي یاست؟

-په مینه کې ناکام که بیا امتحان ورکړي، کامیابیږي خو ما هغه او هغې زه بایللي یم او د بایلاتو لپاره بیا امتحان نشته.

جینی یې څیره کې سترگې داسې ښخې کړې وې لکه څه چې پکې ترې ورک وي. سرې شونډې یې د تېوزک لاندې وخوځېدې:

-هغه کم بخته جینی څوک وه؟

په داسې حال کې چې اسد له خپلو گوتو سره مصروف وو، په ډک زړه یې کیسه پیل کړه:

یوه د جنت مرغی، د کوهي قاف ښاپیری، زما د مینې لیونی او د ځمکې سپورمی وه. هغه شاعره نه وه خو ځینې وخت د حالاتو په کتو یې له خولي بیتونه وتل. مونږ سره نږدې له اووه کالو یو بل پیژندل باور وکه د پیغلو ډله پرې ښکلې ښکاریده. د هغې غږ می په ډک شور کې پیژانده. د خوند خبره دا وه چې گاونډی می وه. زما له خاطرې به کومې بهانې نه وې چې دې به کور کې جوړولي تر څو ما وویښي. په کومه ورځ به مو چې یو بل ونه لیدل، مونږ ته خوب نه راتله تر

هغې چې سبا به مو ختمن لیدل کول. زمونږ په مینه تنها زمونږ کورنۍ نه، چارچاپیره گاونډیان او داسې نور کلیوال هم پوهیدل. باور وکه مونږ به په مثالونو کې یادیدلو. زمونږ جوړه خاص بلل کیده. هغې به چې د راتگ لپاره بانه پیدا نشوه کړای بیا به زمونږ کور ته په دیوال را چپه وه. او رښتیا دې کوټه کې د لونگو بوی زیات دی زما د لونگو بوی خوبنیده هغې به همیشه په سینه پاس لونگ گرځول، د زلفو په کمڅو کې یې هم نغښتي ول. هغې لیونۍ زما له هر عادت سره مینه لرله زما خوبنیده چې هغه راته داسې مخامخ کیني لکه ته چې ناسته یې او اتفاق ته وگوره زما سور رنگ خوبنیده او دا کوټه له سور رنگ نه ډکه ده. هاهاما دې سره خندا ونيو خندا کې یې غږ ورک شو ورسته بدلون سره واریدل شو دواړو سلگۍ وهلې یو بل ته مخامخ خو وخت یې تر منځ داسې غرونه درولي و چې ړنگیدل یې د انسانانو نه د دیوانو کار وه دوی فکر کاوه گوندې مونږ سره ټوله نړۍ خفه ده خو داسې نه وه یواځې تری قسمت په څنگ و خو که خبرې یې کولای شوي ويلي به یې وو ورته:

ستا مینه ستا په وړاندې تاته ناسته

ورشه تاؤ کړه ترینه غبرگ دواړه لاسونه

یو خدای روند کړی و خو چې بله بینا وه هغې غږ نه کاوه.

جینې په مخ دواړه لاسونه کینسودل ډیر زړه یې وکه چې ور منډه کړه غیر کې یې ونیسي ورته ووايي چې:

هغه لیونۍ زه یم.

ما پسي ستړیه!

دمه شه زما غیرو کې،

سلگۍ مه وهه زما درسره زړه چوي.

خو داسې نه کیده. نیغه پورته شوه، بلې کوټې ته لاړه، خوله کې یې غوټه څادر کینسود، بڼه یې وژړل. تیر وختونه یې ذهن کې تاویدل. پینې یې وترپولي، څو سوکان یې ځمکې ته ورکړل، پلار ته یې د بنیرا لپاره لاسونه پورته کړل خو دا تری هم نه کیده. له خولې یې صرف یوه جمله بار بار وتله « ولي پلاره؟ »

حُان یې راټول کړ، له د چایو ډک ترموز یې سره د بورې او ډوډۍ راوخیست، واپس د اسد خواته لاړه. پیاله یې ډکه کړه، په پتنوس کې یې د ډوډۍ تر څنګ کینوده. اسد ته یې مخامخ په فرش نږدې کړه، هغه یې په لیدلو حیران شو. پوښتنه یې وکړه:

-ته څه پوهیږې چې زه له خوږ چای سره ډوډۍ خورم؟
له جینۍ نه لار ختا شوه.

- اغه! دغه! اغه! دد دلته چې څوک راځي، مونږ ورته داسې چای ورکو تنه لکه چې په اول ځل راغلی یې؟
اسد خبرې سره بیرته دمه شو. حیرانتیا یې ختمه شوه.

- هو اول ځل دی او دا هم په اول گورم چې تاسې داسې میلمستیا هم ورکوئ!
جینۍ د پاتې کیسې غوښتنه وکړه او د اوریدو لپاره یې حُان جوړ کړ.

پیالې نه گرم تپونه ختل، د اسد یې بره مخ وهله پاتې کیسه یې راوخیسته:

-هسې دا کیسه خو پوره ناول دی زه هم دلته ډیر وخت نشم پاتې کیدلی. ستاسې د رزق مخه نیولې کیږي. لنډه یې وایم د ښار نه مې دوه ملگري راغلي وو، مازیگر سره د خوږ په غاړه ناست وم یو بل گاونډی کې چې زما له هر رازه خبر وه ساه او تیگاه مخې ته ودرید، بې له سلامه یې راته وویل:

-اسده ته بې غمه ناست یې او هلته یې ستا مینه کوژده کړه!

دې کس به نور څه هم ویلې و خو زه په حُان نه وم پوی شوی چې په هوش کې شوم سیروم مې لاس ته تیر و ما یې پیپ په شرق له لاسه جدا کړ. ملگرو نیولې خو زه نه پاتې کیدم. له دواخانې مې ډیر مزل کړی و. غوښتل مې چې د جینۍ پلار وولم خو دا مې احماقانه فیصله وه. ما زور واهه چې یو څو کلکې څپیرې مې مخ ته ونيول شوې. ایله مې پام واوښت. هماغه د ښار ملگری جواد وه. بیا یې کینولم او نصیحت یې راته شروع کړ. رښتیا هم اوبه له ورځه تیرې وې. زما مرکه پرې یوه سهار وه. بل ماښام خو غریبې مې مخه نیولې وه. خو څو ورځې ورسته پوهه شوم چې د ښار کوم مالداره کس پرې مرکه کړې او بې له دې چې معلومات وکړي، د پیسو په بدل کې یې ورکړې. له واده یوه نیمه میاشت پس د هغې مالداره کس درک ونه لږیده، کور یې هم بدل کړی و خو پلار او ورونو

یې پرې پیسې اخیستی وي. بیا یې د مظلومي لور پاڼه وا نه روله خو رښتیا ده چې

زوی د ادم زنده باد

لور د حوا په هوا

افتخار په شاعری کې ډیر ښه غږیږي. دلته پلاران فکر کوي چې لور د خزان د ونې هاغه سپکه پاڼه ده چې باد هر خوا یوره پروا نه کوي. دلته زوی ډیر محترم دی خو « لور یا د کور ده یا د گور » زر افسوس په دې مثل د پښتنو.

کیسه راټولوم هغه چې هر چیرې وي خوشحاله دې اوسي او زه ډاډه یم چې د زوی نوم به یې اسد وي. یوه خبره بله چې زه یې له ډیر وخت خوب کې ونیم. همیشه اوبو اخیستی وي خو ماته نه ښکاري خو بیگا چې راته ښکاره شوه ما ورته کتل خو لاس مې نه وړ کاوه نه پوهیږم چې هغې سره څه روان دي؟ له سترگو اوبنکه پیاله کې ولویده کوټه په یو څاڅکي بیا خاموشی و نیوه خو دا خاموشي په سلگیو ماتیدله دوه مین سره یو بل ته ژاړي. وخت هم عجیبه کاني کولې ملاقات یې د مینو داسې حای ته راوست چې باید نه وی شوي خو د پلار بې پروایي د لور اینده داسې جوړه کړې وه چې خپل عاشق ته یې له شرمه ځان نشو معرفي کولی.

اسد پورته شو.

- هسې راسره ژاړې ته زما څه یې باید په خپل قسمت وژاړې چې د داسې ډیرې میلمنه کړې یې باور وکړه له زړه درته خفه یم خو له وسې مې نه ده پوره چې ودې باسم. ما همیشه د رنډیو له خولې کیسې ناولونه لوستي خو نن درته ما کیسه وکړه جالبه ده کنه ده؟ ههها باید تا واورو خو بښنه غواړم ستاسې وخت نشم نیولی زه ځمه اجازه را کړی.

جینی را ولاریدو کې وه چې ویې ویل:

د رنډیو کیسې واقعي چې دردونکې وي خو که ما درته خپله کیسه وکړه له پښو به دی ساه وخیجي.

اسد دا خبره دومره زړه ته ونه لیږله او نه پرې پوهه شو خو جواب کې یې ورته وویل

- الله ﷻ دي له دي سپک بازاره ازادي په نصيب کړه.

تاو شو دروازي ته، جيني پسي غږ کړ:

- دلته خو چې هر کس راغلی بیرته تگ کي د موبایل نمبر غواړي خو تا ونه غوښت. کپړي چې زما نمبر وليکي؟ هيله ده سوال درته کوم.

زړه يي بيا رايک شو...

- بښنه غواړم ما سر کي وويل د ملگرو لخوا مجبور شوم چې راغلم هسي نه خولي نه مي درته داسي څه ووځي چې خفه شي!

له دي سره يي ور خلاص کړ دا چې بوتان په پښو کړي يو لاس يي د دروازي بيخ کي او په بل لاس يي بوت پښي ته جوړواه، جيني پرې بيا غږ وکړ. اسد پسي بره وکتل د جيني شاته الماري کي يي په تصوير سترگي ولږيدي!

دروازه خپله بنديدو کي وه چې د گوتي نوک يي ترې ونيو يو اخ يي له خولي ووته جيني را منډه کړه چې گوتي يي وتري خو د اسد پام هاغه نيم تصوير ته و چې پوره نه ښکاريدې کوشش يي کاوه چې تصوير پوره وويني زړه کي يي څه ټکه لويدي و. جيني د څادر پيڅکه وشلوله، په ځان پوهه نه وه چې تمبوزک يي خلاص شوی و. د اسد زخمي گوتي نه تاوه وه تر څو ويي ترې هغي پرې غږ وکړه:

-څه کوي!؟

جيني چې سترگي پورته کولې، نيم څادر يي پښي لاندې نيول شوی وو. اسد پوی شو چې څادر يي له مخه لويدي. جيني سر راپورته کړ خو اسد ترې مخ واړو او

دا يي دروازي کي همداسي پريښوده. خلاص مخ يي پسي کتل چې د کور لويي دروازي خواته په داسي حال کي روان دی چې وينه يي له گوتي څاڅي. ملگرو ته يي چيغه کړه. ملگري يي سره د هغي کس چې د جيني خاوند و، را ووتل. اسد پسي بهر په وتو کي وو چې د جيني خاوند غږ کړ:

-نيبلي! وه نيبلي! لکه چې گاک دي بيا ځانته نه دي پريښي ها؟ زه به تاسره گورم

اسد د نيبلي د نوم اوريدو سره ټول څه چې يي ليدلي وو، په ذهن کي تتي څپي ووالي. هاغه د لونگو بوی، سور رنگ، د جيني ناسته، د منو کلک ست، د چايو

سره وچه ډوډی او په تېره هاغه نیم تصویر. موده ورسته یې د نبیلې نوم واورید هغه خبره یې ورته یاده شوه:

- (که ما درته خپله کیسه وکړه له پښو به دې ساه وخیجې) غوښتل یې په کور بیرته رامنډه کړي خو د بدن غړي یې سست شول، له پښو یې ساه والوته. عصمت وویل:

ونیسې لاس یې زخمې شوی. بې هوشه شو. جواد په شاه تر موټره یور، سیده یې تر عمومي لنډ هسپتاله ورساوه. عاجل واټ کې یې داخل کړ. دواړه ملگري ورته اوټر اوټر کیدل. پنځلس دقیقې ووتې، اسد په هوش کې رانغی. جواد عصمت په اوږه وټپاوه:

-دیکخوا وگوره!

عصمت سر راپورته کړ په څنگ یې وکتل رښتیا هم حالت ډیر عجیب وو، ویې لیدل چې شیبې مخکې چاسره ناست و په وینو ککړ په تزکیره کې یې یوه زنانه اچولې، عاجل خونې ته را داخل کړه خو نبیلې ساه ورکړه. پولیس یې تر څنگ نږدې را ورسیدل. سړی یې د جینې په قتل ونيو.

خو په دې راز یواځې اسد پوهیده چې قاتل د نبیلې خاوند نه، نبیله خپله ده!

خو حقیقت دا دې چې د نبیلې قاتلان پلار او وروڼه وو.

پای / ایران / شهریار

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**